

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Isabel-Clara Simó

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

'Què!'

He llegit una gran novel·la: *Què!*, de Miquel de Palol. Estem parlant d'una de les plomes més brillants de la literatura catalana contemporània, i aquest, a sobre, és un llibre apassionant, com si l'autor ens digués: "No us espanteu! Puc ser profund amb poques pàgines!" M'ha recordat dos autors ben diversos: l'un, l'Eugeni d'Ors d'*Oceanografia del tedi*, que, a primera vista, sembla la contradicció de la prosa apassionada i fins i tot violenta de Miquel de Palol. Però la descripció del *dolce far niente* de d'Ors, en una oceà, està suggerentment embolcallada d'accidents: un oceà té corrents marítimes, té mareas, té xocs de vent, té rius, té onades gegantines... I d'Ors aprofita l'ocasió per pensar, i discórrer entre raons i estètiques. Palol és tot el contrari, però paral·lel: aprofita la violència de les passions –entre les quals, l'odi, la revenja, la desconfiança...– per pensar i fer-nos pensar.

L'altre autor en què he pensat és

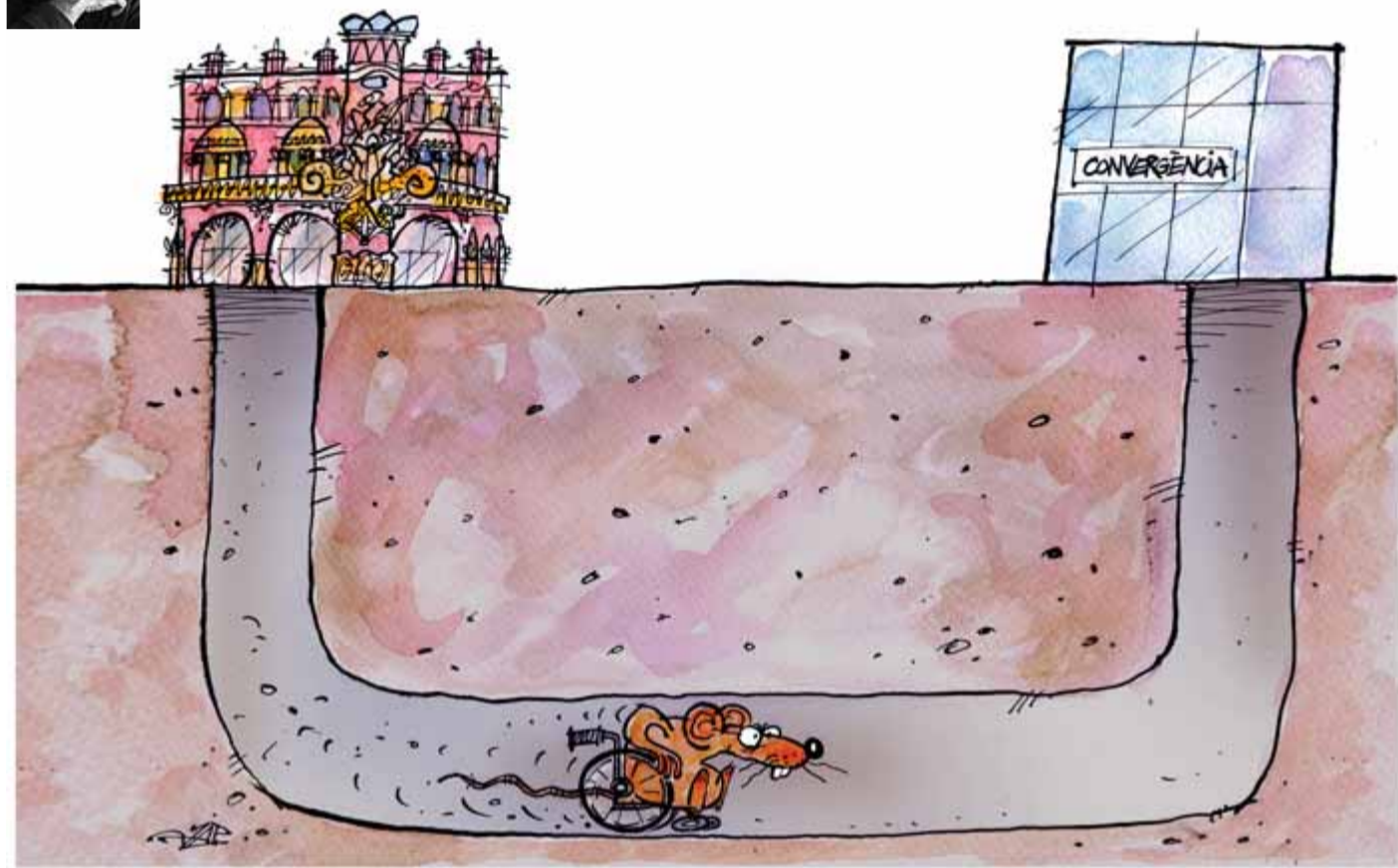
No en tingueu cap dubte: el llibre de Miquel de Palol és un gran llibre. A sobre, l'editorial ha fet una portada extraordinària

Dostoievski, i les seves grandioses, efervescentes passions, que van de l'autoflagel·lació a l'odi; de la malfiança a la repulsió.

No en tingueu cap dubte: és un gran llibre. A sobre, l'editorial ha fet una portada extraordinària: és un dels famosos dibuixos d'Escher. Jo en soc una fanàtica. Les seves construccions impossibles, les escales que pugen i baixen alhora i les seves impactants matemàtiques de la tessellació. S'adiu perfectament al cervell apassionat i superracional alhora –què és l'ésser humà sinó una barreja de racionalitat i de passió?– del seu autor.

Tenim una cultura sòlida; una llengua en perill, però no imminent; un grapat d'investigadors de totes les matèries valuosíssims; uns poetes més que remarcables, i uns prosistes fora del comú.

Estem presoners, això sí, d'una Espanya que ens detesta i sobretot detesta la nostra llengua i la nostra cultura. Però aquí estem. I aquí tenim llibres, com aquest, d'alta graduació.

Ombres d'hivern

Imma Merino

La defensa aferrissada de la llei

Continuant amb les reflexions suscitades pels fets dels últims mesos a Catalunya que recullen aquestes ombres hivernals, m'ha sorprès la defensa atrinxada de la llei (o, d'una manera significativa per les connotacions absolutistes de l'expressió, de l'imperi de la llei) invocada per tants en relació amb la voluntat de convocar un referèndum d'autodeterminació i la seva celebració l'1 d'octubre, així com pel que fa a les accions de protesta davant dels escorcolls policials a les conselleries de la Generalitat, a la incerta declaració d'independència i fins i tot a la mateixa possibilitat de la independència. No només per part de determinats polítics considerant que, en l'exercici de la corrupció, són capaços de transgredir-la a la seva conveniència. També per part d'una part de la ciutadania catalana i, segurament, la majoria de l'espanyola. Em resulta inquietant aquesta exaltació de la llei existent com alguna cosa intocable. Com si les lleis no poguessin ser injustes o, com en el cas que ens ocupa, un obstacle per afrontar un conflicte en la mesura que només ser-

“Em resulta inquietant aquesta exaltació de la llei existent com alguna cosa intocable. Com si les lleis no poguessin ser injustes

veix a una de les parts per imposar-se. Com si fossin l'encarnació d'una idea perfecta i no un producte històric que, per tant, és susceptible de modificar-se. Com si, precisament, no se sabés que el qüestionament de les lleis vigents (i a vegades el fet de ser-ne in-

submisos) ha permès canviar-les en un sentit favorable als drets dels humans. Com si tampoc se sabés que una mateixa llei és susceptible d'interpretació i que, per tant, es converteix en una arma al servei dels que exerceixen o representen un determinat poder. Com si no poguéssim suposar que la justícia no és sempre independent o fins i tot, encara que ho sigui, els jutges i els fiscals de l'Estat no compartissin la ideologia del poder establert. O com si no fóssim capaços de distingir entre la llei i la legitimitat considerant que la seva homologació és una forma de totalitarisme: com l'ètica en relació amb la moral, la legitimitat amplia l'horitzó de la llei. Hi afegiria un altre detall pel que fa al nostre cas concret: per què s'ha d'acceptar una legislació espanyola per sobre de la sobirania de Catalunya? M'inquieta, doncs, aquesta defensa absoluta de la llei. I, en conseqüència, el fet que no puguin qüestionar-se les decisions dels jutges. Si no és per força, per què s'han de respectar decisions legals injustes i fins i tot dubtosament legals. No crec que calgui exemplificar-ho.